

geret Person. Dette Sidste blev ogsaa fremført i Udvalget, men det fandt ikke der en saadan Understøttelse, at jo Majoriteten erklærede sig for den modsatte Anskuelse; senere ere imidlertid flere af Udvalgets Medlemmer komne tilbage fra denne Anskuelse, og jeg troede, at dette Forslag reent vilde falde bort. Imidlertid har jo et æret Medlem optaget det, og han vil naturligtviis anføre de Grunde, som han har for at blive staaende ved denne sin Mening. Derfor jeg skulde ansee det for nødvendigt, da skal jeg videre imødegaae det. Hvad derimod angaaer Forslagene under Nr. 7, 8, 9 og 10, da maa jeg indskrænke mig til at bemærke, at Forslagene under Nr. 9 og 10 gaae ud paa at belægge Embedsmændene med en langt højere Skat end efter Udvalgets Forslag, som forrige Gang vedtoges. Det er under de foregaaende Forhandlinger saa vidtløftigt omtalt, hvorledes Gagerne paa ingen Maade kunne sættes i Lighed med den Indtægt, som beregnes deels af Hartkornet, deels af Bygningerne, der sættes i Skat, fordi der af Gagerne maa udredes Meget, som de forskjellige andre Eiendomsdele affaste udenfor det, som man i Almindelighed antager for at være deres Indtægt.

Jeg troer derfor ikke, at det er nødvendigt videre at yttre sig om disse Forslag, forinden det motiveres, af hvad Grund man troer det enten retfærdigt eller billigt at belægge Embedsmændene med en saa uforholdsmæssig høj Beskatning, i Sammenligning med hvad andre Classer iaar betale, og med hvad baade disse og Andre have betalt ved den forrige Krigsstat. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 8 angaaer, som Udvalget har stillet subsidiairt til Forslaget 7, saa skal jeg kun bemærke, at omendkjøndt Forslaget Nr. 7 indeholder en Scala, som man i det Hele kan tiltræde, fordi den i sit endelige Resultat kun afviger meget lidt fra det, der vil fremkomme, naar man følger Udvalgets Scala, saa har man dog ikke troet at kunne gjøre det ubetinget, fordi det indeholder et Princip, der, naar det ikke begrundes, vil føre til en Selvmødsigelse. Det hedder nemlig, at Skatten skal stige for hver 50 Rbd. med $\frac{2}{16}$ pCt., men, naar den Gage, hvorpaa Scalaen skulde anvendes, naaede en

vis Høide, vilde disse $\frac{2}{16}$ pCt. for hver 50 Rbd. udgjøre over 100 pCt., og man kan dog ikke gaae ind paa et Beskatningsprincip, som, anvendt paa en vis Størrelse, ophaver sig selv; thi det er vistnok ikke den ærede Forslagsstillers eller Nogens Mening, at, fordi man har en Gage af 30, 40, 60 eller 80,000 Rbd., eller hvilkensomhelst anden Gage kunde komme til at afgive det Hele, ja endog efter Lovens Bogstav skulde give Noget til. Jeg troer heller ikke, at man kan have Noget imod at sætte en saadan rimelig Grændse for Gagernes Beskatning, hvorved det vil forebygges, at den kommer til at opsluge den største Deel af Gagen, og saaledes til at overskride enhver Beskatnings Hensigt, som jo dog kun kan være at ramme den store Indtægt forholds- mæssigt efter Formuenheden. Man har derfor troet, at det var rigtigt, kun at lade Scalaen stige til $12\frac{1}{2}$ pCt., der vilde staae i Lighed med hvad der ogsaa ifjor blev decourteret af de største Gager eller Apanagerne, nemlig dengang en Fjerdedeel. Forøvrigt har Udvalget i sin Heelhed ikke troet, at den nye Form, hvorunder dette Forslag fremtræder, har saadanne Fortrin, at man skulde frasælde sit oprindelige Forslag. Hvad mig personligt angaaer, da kan jeg ikke nægte, at, naar man først gjør sig fortrolig med den Betragtningssmaade, som ligger til Grund for dette Forslag, saa troer jeg, at det fortjener Fortrin for Udvalgets. Resultatet er eens. Den ærede Forslagsstiller har høyt den Godhed at meddele mig Resultatet af hans og Udvalgets Scala, anvendt paa 4245 Embedsmænd, hvis Gager findes opgivne paa forskellige Steder i Budgetterne. Følger man Udvalgets Forslag, saa vil den Skat, som udredes af disse 4245 Embedsmænd, beløbe sig til 92,357 Rbd., og, følger man Forslagsstillerens, vil det beløbe sig til 91,252 Rbd. Forskjellen er altsaa saa ringe, at det ikke kan være Gjenstand for en egentlig Forhandling, til hvilket man bør holde sig. Men Marsagen, hvorfor jeg er tilbøjelig til at træde over til dette Forslag, er, at det rammer de mindre Gager forholdsviis rigtigere, end Udvalgets Forslag gjør det. Medens 2601 Embedsmænd, som have fra 200 til 600 Rbd., efter Udvalgets Forslag ville rammes med